

føre kontanthjælpsloftet, da vi fik det, netop i erkendelse af, at det skal kunne betale sig at arbejde.

Kl. 12.45

Vi ved jo også, at det fortrinsvis er indvandrerfamilier, der bliver berørt af det her, og der er jo brug for motivation. Og hvis man som indvandrerfamilie, der har været langt væk fra arbejdsmarkedet i lang tid, skal betale hver eneste dag for at komme ud og få et arbejde, skal man jo være fantastisk, fantastisk glad for at tage et arbejde. Så derfor er det jo da udtryk for, at Det Radikale Venstre klart har skiftet strategi, og jeg forstår ikke, at Det Radikale Venstre ikke synes, det er en fordel, at det skulle kunne betale sig at arbejde. Derfor må jeg gentage mit spørgsmål: Synes Det Radikale Venstre ikke, at det skal kunne betale sig at tage et arbejde?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Det er jo lidt svært at svare, når det er sådan, at lige meget hvad jeg svarer, så vil Venstres ærede medlem altså ikke høre, hvad jeg siger. Jeg siger, det skal kunne betale sig at arbejde, og det vil vi klare ved at lave en skattereform, som fordobler beskæftigelsesfradraget. Det er en langt mere effektiv måde at sikre, at det skal kunne betale sig at arbejde, end den måde, som vi anvender i dag med at trykke de mennesker, som måske oven i købet ikke selv er i stand til at ændre deres situation væsentligt, fordi de har et stort alkoholproblem, fordi de er narkotikamisbrugere, fordi de er psykisk syge. Vi har også hørt om, at nogle af dem er på barsel. De kan da for søren ikke finde sig et job af sig selv. Det nytter ikke noget at trykke dem på pengepungen.

Det er jo den erkendelse, vi er nået til. Derfor siger vi: Jamen vi vil hellere give en økonomisk gulerod til de mennesker, som finder et arbejde, så vi på den måde kan sikre, at det skal kunne betale sig at arbejde. I øvrigt vil jeg gerne understrege, at kontanthjælpsloftet – det har jeg fået bekræftet fra de mennesker, dengang vi sad og forhandlede »Flere i arbejde« – var en pris, som Det Radikale Venstre betalte for en i øvrigt række udmærkede tiltag i »Flere i arbejde«, så det, der siges, er direkte og lodret forkert.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev så det sidste ord fra den radikale ordfører, tak. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er SF's ordfører, fru Astrid Krag Kristensen.

Astrid Krag Kristensen (SF):

Jeg taler i stedet for hr. Ole Sohn i denne sag, da han ikke kunne være til stede.

I SF har vi fra starten vendt os imod forsøget på at bruge fattigdom til at piske mennesker i arbejde med, både fordi det er udtryk for en manglende respekt for de mennesker, der skal få livet til at hænge sammen for meget små midler, og fordi vi er overbeviste om, at det ikke virker. Vi har sagt fra, siden forslaget om kontanthjælpsloftet kom frem, men regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og De Radikale havde både viljen til at bruge fattigdomspisken og troen på, at det ville virke, da de for 4 år siden indgik forliget »Flere i arbejde«, som jo indeholdt det her skrækelige kontanthjælpsloft.

I SF vidste vi godt på forhånd, at kontanthjælpsloftet ville ramme en masse kontanthjælpsfamilier, der på grund af sygdom ikke har nogen reel mulighed for, at forældrene kan få arbejde, og konsekvenserne er da heller ikke udeblevet. Vi ved, at der er flere familier, der sættes på gaden, fordi de ikke kan betale huslejen. Tal fra Beskæftigelsesministeriet viser, at over 30.000 børn lever i familier, der er ramt af kontanthjælpsloftet. Det værste er, at det ikke bare er en skamplet på vores rige samfund, nej, det er en politisk planlagt skamplet.

Derfor er det jo så meget desto mere glædeligt med den socialdemokratiske og radikale kovending i sagen. Den hilser jeg meget velkommen, og jeg kan sagtens forstå den her kovending. Det er dokumenteret ud over enhver tvivl nu, at fattigdomspisken ikke virker. Socialforskningsinstituttet har godt nok konstateret lidt øget jobsøgning hos dem, som rammes af kontanthjælpsloftet og fattigdomspisken, og undskyld mig, men det kan altså ikke overraske nogen, at folk desperat søger flere job, når man tænker på, hvordan deres hverdag ser ud under kontanthjælpsloftet.

Der er altså lidt flere, der søger arbejde, men samtidig har Socialforskningsinstituttets undersøgelse vist, at folk med nedsat kontanthjælp ikke får noget ud af at søge flere job. Fattigdommen medfører ikke en tilsvarende stigning i beskæftigelsesgraden, og det må immer væk være det, det kommer an på selv for regeringen, skulle man tro. Tallene peger nemlig på, at kun omkring 10 pct. af de personer, der bliver ramt af loftet og den medfølgende fattigdom, bliver selvforsørgende inden for et år, og det tal svarer stort set til dem på kontanthjælp, der ikke er berørt af loftet.